

Εργατικό ατύχημα
Βίαιη επίθεση κατά τον χρόνο επιστροφής από την εργασία
Χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης λόγω παραβίασεως της
υποχρέωσης προνοίας του εργοδότη

Εργατικό ατύχημα θεωρείται και ο θάνατος ή ο τραυματισμός του μισθωτού από αιφνίδια επενέργεια εξωτερικού αιτίου, άσχετου μεν προς τις συστάσεις του οργανισμού του παθόντος και τη βαθμιαία φθορά του, αλλά συνδεδεμένου προς την εργασία λόγω της εμφανίσεώς του κατά την εκτέλεσή της ή εξ αφορμής της. Η τελευταία περίπτωση συντρέχει όταν το ατύχημα δεν είναι άμεση συνέπεια της εκτελέσεως της εργασίας, όπως όταν τούτο συνέβη εκτός του τόπου και του χρόνου εκτέλεσής της, συνδέεται όμως με αυτήν με σχέση αιτίου και αποτελέσματος ως εκ του ότι, λόγω της εργασίας, δημιουργήθηκαν ιδιαίτερες και αναγκαίες για την επέλευσή του πραγματικές συνθήκες ο οποίες δεν θα υπήρχαν χωρίς την εργασία. Η έννοια του όρου «κατά την εκτέλεση της εργασίας» έχει διευρυνθεί, ώστε σε αυτήν να περιλαμβάνονται και τα ατυχήματα που επέρχονται όχι μόνο στον χώρο της επιχείρησης, αλλά και όσα συμβαίνουν κατά τη διαδρομή που ακολουθεί ο μισθωτός όταν μεταβαίνει από την κατοικία του στον τόπο εργασίας ή όταν επιστρέφει από αυτήν, χρησιμοποιώντας το συνηθισμένο μεταφορικό μέσο ή δρομολόγιό του. Ο παθών από εργατικό ατύχημα, και σε περίπτωση θανάτου αυτού τα συγγενικά του πρόσωπα, δικαιούνται να ζητήσουν πλήρη αποζημίωση κατά τις διατάξεις του αστικού δικαίου μόνον όταν το ατύχημα μπορεί να αποδοθεί σε δόλο του εργοδότη ή των προστηθέντων του, ή όταν επήλθε σε επιχείρηση στην οποία δεν τηρήθηκαν οι ισχύουσες διατάξεις για τους όρους ασφαλείας και εξαιτίας της μη τηρήσεως των διατάξεων αυτών. Όταν ο παθών από εργατικό ατύχημα υπάγεται στην ασφάλιση του Ι.Κ.Α., ο εργοδότης απαλλάσσεται από κάθε υποχρέωση αποζημιώσεώς του, τόσο ως προς την σύμφωνα με το κοινό δίκαιο ευθύνη για αποζημίωση όσο και ως προς την προβλεπόμενη από τον ν.551/1915 ειδική αποζημίωση. Μόνο αν το ατύχημα οφείλεται σε δόλο του εργοδότη έχει αυτός την υποχρέωση να καταβάλει στον εργαζόμενο τη διαφορά μεταξύ του ποσού της κατά το κοινό δίκαιο αποζημίωσης και του ολικού ποσού των παροχών που χορηγεί το Ι.Κ.Α. Ο παθών όμως διατηρεί την αξίωσή του για χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, όταν το ατύχημα οφείλεται σε πταίσμα του εργοδότη ή των προστηθέντων του λόγω παραβάσεως του γενικού καθήκοντος προνοίας, το οποίο συνίσταται όχι μόνο στην υποχρέωση τήρησης των ειδικών όρων ασφαλείας που προβλέπονται από ειδικές διατάξεις νόμων (ειδική αμέλεια), αλλά και στην υποχρέωσή του εργοδότη να τηρήσει τους όρους ασφαλείας που επιβάλλονται από την κοινή αντίληψη και την απαιτούμενη κατά τις συναλλαγές επιμέλεια. Περίπτωση συνδικαλίστριας εργαζομένης, η οποία δέχθηκε επίθεση με βιτριόλι κατά τον χρόνο επιστροφής στην κατοικία της μετά το πέρας του ωραρίου της, υφιστάμενη σοβαρές βλάβες της υγείας της και περιαγόμενη σε κατάσταση ολικής μόνιμης αναπηρίας. Κρίση ότι η εν λόγω επίθεση, που συνδεόταν με τη νόμιμη συνδικαλιστική της δράση, συνιστά εργατικό ατύχημα, ο δε εργοδότης είναι υπόχρεος σε χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής βλάβης από την εκ μέρους του παραβίαση της υποχρέωσης προνοίας, καθώς η εργαζομένη, λόγω των απειλών κατά της ζωής της που δεχόταν, είχε επανειλημμένως ζητήσει την αλλαγή του ωραρίου της από βραδινό σε πρωινό και τη μεταβολή του τόπου εργασίας της, ώστε να είναι πλησίον της οικίας της.

Άρθρα 34 παρ. 2 και 60 παρ. 3.

Α.Κ. άρθρα 297, 298, 914, 922, 928,929 και 932. Κ.Πολ.Δ. άρθρα 80, 118 αρ.4, 216, 231, 246, 591 παρ. 1, 666 παρ.1 και 669 περ.2. Ν.1264/1982 άρθρο 4.

Δικαστής: **Ηλίας Πολλάκης**, πρωτοδίκης

Δικηγόροι: **Δάφνη Βαγιανού, Σταυρούλα Βολτέα**, πρόσθετη παρέμβαση: **Μαρία Λαγουβάρδου – Λ. Θεοδώρου**

[...] Α) σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 1 του ν.551/1915, όπως αυτό τροποποιήθηκε μεταγενέστερα, κωδικοποιήθηκε με το β.δ. της 24.7/25.8.1920 και διατηρήθηκε σε ισχύ και μετά την εισαγωγή του Α.Κ. κατά το άρθρο 38 εδ.α΄ του εισαγωγικού του νόμου, προκύπτει ότι ως ατύχημα εκ βίαιου συμβάντος θεωρείται και ο θάνατος ή ο τραυματισμός του μισθωτού από αιφνίδια επενέργεια εξωτερικού αιτίου, άσχετου μεν προς τις συστάσεις του οργανισμού του παθόντος και την βαθμιαία φθορά του, αλλά συνδεδεμένου προς την εργασία λόγω της εμφανίσεώς του κατά την εκτέλεσή της ή εξ αφορμής της. Η τελευταία αυτή περίπτωση συντρέχει όταν το ατύχημα δεν είναι άμεση συνέπεια της εκτελέσεως της εργασίας, όπως όταν τούτο συνέβη εκτός του τόπου και χρόνου εκτέλεσής της, συνδέεται όμως με αυτή με σχέση αιτίου και αποτελέσματος ως εκ του ότι λόγω της εργασίας εδημιουργήθηκαν ιδιαίτερες και αναγκαίες για την επέλευσή του πραγματικές συνθήκες, οι οποίες δεν θα υπήρχαν χωρίς την εργασία (Α.Π. 1207/1992, Α.Π. 1625/2006 Τ.Ν.Π. Νόμος). Έτσι η έννοια του όρου « κατά την εκτέλεση της εργασίας» έχει διευρυνθεί, ώστε σ΄αυτήν να περιλαμβάνονται και τα ατυχήματα που επέρχονται όχι μόνο στον χώρο της επιχείρησης, αλλά και όσα συμβαίνουν κατά τη διαδρομή που ακολουθεί ο μισθωτός όταν μεταβαίνει από την κατοικία του στον τόπο εργασίας ή όταν επιστρέφει από αυτήν, χρησιμοποιώντας το συνηθισμένο μεταφορικό μέσο ή δρομολόγιό του. Αρκεί να υπάρχει πρόθεση στον μισθωτό να φθάσει στον τόπο εργασίας του ή να επιστρέψει στην κατοικία του από αυτή (Α.Π. 1404/1986 ΕΕργΔ 1987, 636, Εφ.Αθ. 4957/1998 ΕλλΔνη 2000, 513).

Β) Εξάλλου, κατά το άρθρο 16 του παραπάνω νόμου, ο παθών από εργατικό ατύχημα, και σε περίπτωση θανάτου αυτού τα αναφερόμενα στο άρθρο 6 του ίδιου νόμου συγγενικά του πρόσωπα, δικαιούνται να ζητήσουν πλήρη αποζημίωση κατά τις διατάξεις του κοινού αστικού δικαίου μόνο όταν το ατύχημα μπορεί να αποδοθεί σε δόλο του εργοδότη ή των προστηθέντων απ΄ αυτόν ή όταν επήλθε σε εργασία ή επιχείρηση στην οποία δεν τηρήθηκαν οι διατάξεις ισχυόντων νόμων, διαταγμάτων ή κανονισμών για τους όρους ασφαλείας των εργαζομένων και εξαιτίας της μη τηρήσεως των διατάξεων αυτών (Α.Π. 855/2010, 249/2010, Α.Π. 804/2008, Α.Π. 1421/2008, Α.Π. 963/2007 Νόμος). Στην τελευταία περίπτωση οι εν λόγω διατάξεις πρέπει να προβλέπουν ειδικώς τους όρους ασφαλείας των εργαζομένων, δηλαδή να προσδιορίζουν τους όρους αυτούς, μνημονεύοντας και συγκεκριμένα μέτρα, μέσα και τρόπους για την επίτευξή τους, και δεν αρκεί να επήλθε το ατύχημα από τη μη τήρηση όρων που επιβάλλονται από την κοινή αντίληψη, τη γενική υποχρέωση πρόνοιας (άρθρο 662 Α.Κ.) και την απαιτούμενη στις συναλλαγές επιμέλεια, χωρίς να προβλέπονται από ειδική διάταξη νόμου (Ολ.Α.Π. 26/1995 ΝοΒ 1996, 87, ΝοΒ 1966, 198, Α.Π. 963/2007 ό.π)

Περαιτέρω από τις διατάξεις των άρθρων 34 παρ. 2 και 60 παρ. 3 α.ν. 1846/1951, σε συνδυασμό με τις διατάξεις του άρθρου 16 πστ. 1 ν. 551/1915, κωδικοποιημένου με το β.δ. της 24.7/25.8.1920, συνάγεται ότι, όταν ο εργαζόμενος υπάγεται στην ασφάλιση του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων (Ι>Κ>Α.) και υποστεί ατύχημα κατά την εκτέλεση της εργασίας ή εξ αφορμής της εργασίας, ο εργοδότης απαλλάσσεται από κάθε υποχρέωση αποζημιώσεώς του, τόσο ως προς τη σύμφωνα με το κοινό δίκαιο ευθύνη για αποζημίωση όσο και ως προς την προβλεπόμενη από τον παραπάνω ν. 551/1915 ειδική αποζημίωση, και μόνο αν το ατύχημα οφείλεται σε

δόλο του εργοδότη ή αυτών που ο εργοδότης έχει προσθήσει ο τελευταίος έχει την υποχρέωση να καταβάλει στον εργαζόμενο την από το άρθρο 34 παρ. 2 α.ν.1841/1951 προβλεπόμενη διαφορά μεταξύ του ποσού της κατά το κοινό δίκαιο αποζημίωσης και του ολικού ποσού των παροχών που χορηγεί το Ι.Κ.Α. (Ολ.Α.Π. 1117/1986 ΝοΒ 1987, 891, Α.Π. 1481/2006, Α.Π. 1600/2005). Έτσι, ο εργαζόμενος που είναι ασφαλισμένος στο Ι.Κ.Α. και υπέστη εργατικό ατύχημα δικαιούται στις παραπάνω (εκτός δόλου) περιπτώσεις μόνο τις παροχές που χορηγούνται από το Ι.Κ.Α. (Ολ.Α.Π. 1117/1986 ό.π., Α.Π. 1085/2008).

Ο παθών όμως διατηρεί την αξίωση του για χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, η οποία κρίνεται πάντοτε κατά το κοινό δίκαιο (άρθρα 914, 922, 932 Α.Κ.), κατά του εργοδότη και του προσώπου που προστήθηκε από αυτόν, όταν το ατύχημα οφείλεται σε ππαίσμα αυτών (Ολ.Α.Π. 18/2008, Α.Π. 1085/2008, Α.Π. 1600/2005), είτε λόγω παραβάσεως του γενικού καθήκοντος προνοίας, το οποίο συνίσταται όχι μόνο στην υποχρέωση τήρησης από τον εργοδότη των ειδικών όρων ασφαλείας που προβλέπονται από ειδικές διατάξεις νόμων (ειδική αμέλεια), αλλά και στην υποχρέωση αυτού να τηρήσει τους όρους ασφαλείας οι οποίοι επιβάλλονται από την κοινή αντίληψη και την απαιτούμενη κατά τις συναλλαγές επιμέλεια (Α.Π. 412/2008, Α.Π. 69/2007, Α.Π. 1600/2005 ό.π., Α.Π. 284/2004 ΔΕΝ 60, 1757, Α.Π. 1306/2003 ΕλλΔνη 46, 80, Α.Π. 1102/2003 Τ.Ν.Π. Νόμος, Α.Π. 1235/2003 ΕλλΔνη 46, 439, Α.Π. 1373/2002 ΝοΒ 2003, 1036, Εφ.Πειρ. 929/2003 ΔΕΕ 2004, 208), γιατί η πιο πάνω απαλλαγή των υπαιτίων από κάθε υποχρέωσή τους για αποζημίωση, δηλαδή για αξίωση εντελώς περιουσιακού χαρακτήρα, δεν καλύπτει και την περιλαμβανόμενη σ' αυτή ως άνω αξίωση για χρηματική ικανοποίηση, αφού καμία παροχή χορηγούμενη από το Ι.Κ.Α. δεν μπορεί να δικαιολογήσει τον αποκλεισμό της εν λόγω διαφορετικής φύσεως αξιώσεως, η επιδίκαση ή μη της οποίας εξαρτάται από την εύλογη κρίση του δικαστηρίου (Ολ.Α.Π. 1117/1986 ό.π., 1085/2008, Α.Π. 1600/2005).

Γ) Τέλος για τις διατάξεις των άρθρων 297, 298, 914, 928, 929 του Α.Κ. προκύπτει ότι σε περίπτωση παράνομης και υπαίτιας βλάβης του σώματος ή της υγείας προσώπου, η αποζημίωση περιλαμβάνει και κάθε θετική ζημία που προκαλείται από την εν λόγω βλάβη του παθόντος και εποχμένως και κάθε δαπάνη ενεστώσα ή μέλλουσα στην οποία αυτός υποβάλλεται για την αντιμετώπιση των εκ της βλάβης του σώματος ή της υγείας προκαλουμένων συνεπειών. Η αγωγή, η οποία έχει ως αντικείμενο αποζημίωση για τέτοιες δαπάνες, για να είναι ορισμένη, πρέπει στο δικόγραφο αυτής, κατά τα άρθρα 118 αρ. 4 και 216 Κ>Πολ.Δ., να εξειδικεύονται οι επιμέρους δαπάνες κατά είδος έκταση και ποσόν προκειμένου να δοθεί η δυνατότητα στον εναγόμενο να αμυνθεί, διαφορετικά η αγωγή είναι αόριστη, η αοριστία δε αυτή δεν μπορεί να θεραπευτεί με παραπομπή σε άλλα έγγραφα ή δικόγραφα (Α.Π. 1088/2010 Α' δ.μ. Τ.Ν.Π. «ΝΟΜΟΣ»).

Στην προκειμένη περίπτωση, η ενάγουσα εκθέτει με την υπό κρίση αγωγή, όπως παραδεκτώς διόρθωσε το περιεχόμενο αυτής κατ' άρθρο 224 Κ.Πολ.Δ., ότι στις 19.8.2003 προσλήφθηκε από την εναγόμενη ανώνυμη εταιρεία, η οποία δραστηριοποιείται στον τομέα της καθαριότητας δημοσίων χώρων, προκειμένου να προσφέρει τις υπηρεσίες της ως καθαρίστρια, εργαζόμενη, από το 2005 και εφεξής, στον Σταθμό του Αμαρουσίου Αττικής, με ωράριο ημερήσιας απασχόλησης από 17:30 μ.μ. έως 23:30 μ.μ. και αμειβόμενη με ημερομίσθιο. Ότι παράλληλα είχε αναπτύξει και συνδικαλιστική δράση, αρχικά ως απλό μέλος και αργότερα ως Γενική Γραμματέας του Δ.Σ. του επαγγελματικού σωματείου με την επωνυμία «Παναττική Ένωση Καθαριστριών και Οικιακού Προσωπικού (Π.Ε.Κ.Ο.Π.)», από την οποία (δράση) είχε προκληθεί στο πρόσωπό της έντονη δυσαρέσκεια και εχθρική αντιμετώπιση, τόσο από την πλευρά της εργοδότης της εναγομένης όσο και από την πλευρά μερίδας συναδέλφων τη, που διαφωνούσαν με τη δραστηριότητά της, μάλιστα σε σημείο ώστε να δέχεται ανώνυμες τηλεφωνικές απειλές για την ίδια της τη ζωή. Ότι στις 23.12.2008 και περί ώρα 00:18, ενώ μετέβαινε από τον χώρο εργασίας της προς την οικία της, υπέστη βίαιη επίθεση από δύο (2) άγνωστα άτομα, το ένα εκ

των οποίων εκσφενδόνισε βιαίως προς το μέρος της μεγάλη ποσότητα καυστικού υγρού (θειικό οξύ - βιτριόλι), με αποτέλεσμα να της προκαλέσει βαρύτατες σωματικές βλάβες, κατά τα ειδικότερα εκτιθέμενα στην αγωγή. Ότι το ως άνω βίαιο συμβάν και συνακόλουθα ο τραυματισμός της οφείλεται και σε ππαΐσμα (αμέλεια) των προστηθέντων από την εναγομένη προϊσταμένων εργοδοσίας, οι οποίοι, ενώ γνώριζαν ότι η ίδια δέχεται απειλές και βρίσκεται σε κίνδυνο, εντούτοις δεν έλαβαν τα προσηκόντα για την ασφάλειά της μέτρα, και συγκεκριμένα δεν φρόντισαν να την τοποθετήσουν σε πόστο εργασίας πλησίον της οικίας της και σε ωράριο απασχόλησης κατά τις πρωινές ώρες, ώστε να μην αναγκάζεται να επιστρέφει στην οικία της αργά τη νύκτα μόνη, διατρέχοντας κινδύνους, παρά τις επανειλημμένες αιτήσεις της προς τούτο.

Με το ιστορικό αυτό ζητεί να υποχρεωθεί η εναγομένη να της καταβάλει: α) το ποσό των 30.000 ευρώ για την αμοιβή πλαστικού χειρουργού και νοσηλείων, για την πραγματοποίηση πλαστικών επεμβάσεων στο πρόσωπό της στο εξωτερικό, β) το ποσό των 10.000 ευρώ για την αγορά ειδικών θεραπευτικών σκευασμάτων για την αποκατάσταση της υγείας της, και γ) το ποσό των 1.000.000 ευρώ για χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης (επιφυλασσόμενη για ποσό 45 ευρώ, προκειμένου να παρασταθεί ως πολιτικώς ενάγουσα ενώπιον των ποινικών δικαστηρίων) με το νόμιμο τόκο για όλα τα ανωτέρω ποσά, από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση. Ζητεί επίσης να κηρυχθεί απόφαση που θα εκδοθεί προσωρινά εκτελεστή και να καταδικαστεί η εναγομένη στην καταβολή των δικαστικών εξόδων της.

Με το παραπάνω περιεχόμενο και αιτήματα η αγωγή, για τη συζήτηση της οποίας δεν απαιτείται η καταβολή τέλους δικαστικού ενσήμου, κατ'άρθρο 15 ν.551/1915, παραδεκτά φέρεται προς εκδίκαση στο δικαστήριο αυτό, που είναι καθ'ύλην και κατά τόπον αρμόδιο (άρθρα 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14 παρ. 2, 16 περ. 2, 25 παρ. 2, 42, 663 του Κ.Πολ.Δ.) κατά την ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών (άρθρα 663 επ. του Κ.Πολ.Δ.).

Από τα αιτήματα της αγωγής, το αίτημα για επιδίκαση του ποσού των 30.000 ευρώ για δαπάνες νοσηλείας και χειρουργικών επεμβάσεων στο εξωτερικό και του ποσού των 10.000 ευρώ για αγορά ιατρικών παρασκευασμάτων τυγχάνει αόριστο και απορριπτέο, καθόσον δεν γίνεται καμία ανάλυση των δαπανών, ενώ επίσης δεν αναφέρονται τα συγκεκριμένα ιατρικά παρασκευάσματα κατ'είδος, ούτε η επί μέρους αξία του καθενός (βλ. ανωτέρω υπό στοιχείο Γ' μείζονα σκέψη).

Πέραν τούτου, το αίτημα για επιδίκαση των εν λόγω κονδυλίων, που έχουν αποζημιωτικό χαρακτήρα, από την εναγομένη εργοδότη, για την οποία δεν γίνεται επίκληση περιστατικών δόλου στην επέλευση του επίδικου εργατικού ατύχηματος, με θύμα την ενάγουσα και ασφαλισμένη στο Ι.Κ.Α., κατά τους ισχυρισμούς του δικογράφου, τυγχάνει απορριπτέο και ως μη νόμιμο. Και τούτο, διότι σύμφωνα με τα όσα αναλυτικά εκτίθενται στην ανωτέρω υπό στοιχείο Β' μείζονα σκέψη, σε περίπτωση που ο παθών από εργατικό ατύχημα (όπως εν προκειμένω η ενάγουσα) υπάγεται στην ασφάλιση του Ι.Κ.Α., ο εργοδότης, όπως συνάγεται από τις διατάξεις των άρθρων 34 παρ. 2 και 60 παρ. 3 του α.ν. 1846/1951 «περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων», σε συνδυασμό και με τις διατάξεις των άρθρων 16 παρ. 1 και 3 του ν. 551/1915, απαλλάσσεται από κάθε υποχρέωση αποζημίωσης του παθόντος είτε αυτή είναι η κατά το κοινό δίκαιο αποζημίωση είτε πρόκειται για την ειδική αποζημίωση του ν. 551/1915, και μόνον αν το ατύχημα οφείλεται σε δόλο του εργοδότη ή των προστηθέντων από αυτό προσώπων υποχρεούται αυτός να καταβάλει στον παθόντα τη διαφορά μεταξύ της οφειλόμενης κατά το κοινό δίκαιο αποζημίωσης και του ολικού ποσού των χορηγούμενων σ' αυτόν από το Ι.Κ.Α. παροχών.

Κατά τα λοιπά η αγωγή είναι παραδεκτή και νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 299, 330, 346, 914 και 932 του Α.Κ., 907, 908 παρ. 1 περ. δ' και 176 του Κ.Πολ.Δ. Πρέπει, επομένως να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική βασιμότητα.

Κατά την εκδίκαση της κρινόμενης αγωγής, εμφανίστηκε στο ακροατήριο του δικαστηρίου η πληρεξούσια δικηγόρος της τριτοβάθμιας συνδικαλιστικής οργάνωσης με την επωνυμία «Γενική Συνομοσπονδία Εργατών Ελλάδος (Γ.Σ.Ε.Ε.)», της οποίας μέλος τυγχάνει η δευτεροβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση με την επωνυμία «Ομοσπονδία ιδιωτικών Υπαλλήλων Ελλάδος», της οποίας με τη σειρά μέλος τυγχάνει η πρωτοβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση με την επωνυμία «Παναττική Ένωση Καθαριστριών και Οικιακού Προσωπικού (Π.Ε.Κ.Ο.Π.)», της οποίας μέλος του Δ.Σ. τυγχάνει η ενάγουσα. Ακολούθως με προφορική δήλωση της πληρεξούσιας δικηγόρου της ως άνω συνδικαλιστικής οργάνωσης, πριν από την έναρξη της αποδεικτικής διαδικασίας, που καταχωρήθηκε στα ταυτάριθμα με την απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης καθώς και με το δικόγραφο των προτάσεων που κατέθεσε στο ακροατήριο, παρενέβη αυτή προσθέτως υπέρ της ενάγουσας και ζήτησε να γίνει δεκτή υπό κρίση αγωγή. Η παρέμβαση αυτή ασκείται παραδεκτά και είναι νόμιμη (άρθρα 80, 591 παρ. 1, 666 παρ. 1, σε συνδυασμό με τις διατάξεις των άρθρων 231, 669 περ. 2 Κ.Πολ.Δ. και του άρθρου 4 ν. 1264/1982). Πρέπει, επομένως, να συνεκδικασθεί με την αγωγή, λόγω της πρόδηλης συνάφειας (άρθρο 246 Κ.Πολ.Δ., σε συνδυασμό με άρθρο 31 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ.) και να ερευνηθεί περαιτέρω και από ουσιαστική άποψη, παράλληλα με την έρευνα για την ουσιαστική βασιμότητα της συνεκδικαζομένης ως άνω αγωγής.

[...] Αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η εναγομένη ανώνυμη εταιρία, με έδρα τον Πειραιά Αττικής, δραστηριοποιείται στον τομέα της καθαριότητας δημοσίων χώρων (αεροδρόμια, λιμάνια, σταθμούς τρένων, οδούς κ.λπ.) αναλαμβάνοντας εργολαβικά την παροχή υπηρεσιών καθαριότητας στην ευρύτερη περιοχή του νομού Αττικής,. Με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου που συνήφθη στις 19.8.2003 μεταξύ της ενάγουσας, υπηκόου Βουλγαρίας, και της εναγομένης, νομίμως εκπροσωπούμενης, η πρώτη προσλήφθηκε από τη δεύτερη προκειμένου να προσφέρει τις υπηρεσίες της ως καθαρίστρια, αρχικά στον σταθμό του Η.Σ.Α.Π. στο Θησείο Αττικής, ακολούθως στον σταθμό του Φαλήρου και από το έτος 2005 και εφεξής στον σταθμό του Αμαρουσίου Αττικής, εργαζόμενη με ωράριο ημερήσιας απασχόλησης από τις 17:30 μ.μ. μέχρι τις 23:00 μ.μ. και αμειβόμενη σύμφωνα με τους όρους της εκάστοτε σ.σ.ε.

Παράλληλα η ενάγουσα ανέπτυξε και συνδικαλιστική δράση, καθόσον ήδη από το έτος 2004 είχε εκλεγεί μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου του επαγγελματικού σωματείου με την επωνυμία «Παναττική Ένωση Καθαριστριών και Οικιακού Προσωπικού (Π.Ε.Κ.Ο.Π.)» ενώ περί τα τέλη Νοεμβρίου του έτους 2008 κατέλαβε τη θέση της Γενικής Γραμματέως του Δ.Σ. του ως άνω σωματείου. Στα πλαίσια της δράσης της αυτής και με αφορμή την προάσπιση των συμφερόντων των εργαζομένων, η ενάγουσα είχε έλθει συχνά σε αντιπαράθεση με τους εκπροσώπους της εργοδότης της εναγομένης, με αποτέλεσμα να δημιουργηθεί στο πρόσωπό της ένα κλίμα δυσαρέσκειας και αντιπαλότητας, τόσο από την πλευρά των εκπροσώπων της εργοδότης επιχείρησης όσο και από την πλευρά μερίδας συναδέλφων της, κυρίως αλλοδαπών, οι οποίοι διαφωνούσαν με την εν λόγω στάση της, θεωρώντας πως η συνδικαλιστική της δραστηριότητα θα οδηγούσε στο κλείσιμο της επιχείρησης και συνακόλουθα στην απώλεια της εργασίας τους.

Ήδη από το έτος 2006 η ενάγουσα αντιμετώπιστηκε αρνητικά από τους εκάστοτε επόπτες εργασίας της εναγομένης, οι οποίοι για ασήμαντες αφορμές στο χώρο εργασίας της ενάγουσας συνέτασσαν εις βάρος της δυσμενείς αναφορές (βλ. την από 9.2.2009 προανακριτική κατάθεση του πρώην επόπτη εργασίας της εναγομένης..., σε συνδυασμό με τις προσκομιζόμενες μετ'επικλήσεως από την ενάγουσα αναφορές μη συμμόρφωσης εργαζομένου), ενώ σε αλληπάλληλες έγγραφες αιτήσεις της ενάγουσας προς την εναγομένη για αλλαγή θέσης και ωραρίου εργασίας της προκειμένου εκίνη να εργάζεται πλησιέστερα στην οικία της και σε πρωινή βάρδια, ώστε να δύναται να φροντίζει το πάσχον από σοβαρή καρδιολογική ασθένεια ανήλικο τέκνο της, η εναγομένη επέδειξε αρνητική στάση, παραλείποντας να ικανοποιήσει το εν λόγω αίτημά της.

Το εχθρικό κλίμα προς το πρόσωπο της ενάγουσας κορυφώθηκε περί το έτος 2008 οπότε η τελευταία περιήλθε σε οξεία αντιπαράθεση με τους εκπροσώπους της εργοδότης της για ζητήματα σχετικά με τον χρόνο εργασίας την ασφαλιστική κάλυψη και τις δεδουλευμένες αποδοχές των συναδέλφων της, σε σημείο μάλιστα που η ίδια να δέχεται και ανώνυμες τηλεφωνικές απειλές για την ίδια τη ζωή της. Μάλιστα στα πλαίσια Τριμερούς Διάσκεψης που πραγματοποιήθηκε στις 24.11.2008 στο Υπουργείο Απασχόλησης και κοινωνικής προστασίας μεταξύ του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου, των εκπροσώπων των συνδικαλιστικών οργανώσεων των εργαζομένων και των εκπροσώπων της εναγομένης για την επίλυση των ως άνω εργασιακών θεμάτων στο χώρο της εργοδότης επιχείρησης, η ενάγουσα και οι υπόλοιποι παρευρισκόμενοι εκπρόσωποι της Π.Ε.Κ.Ο.Π. δέχθηκαν οξεία φραστική επίθεση από ομάδα συγκεντρωμένου πλήθους, κυρίως αλλοδαπών, φερόντων διακριτικά πανό του επαγγελματικού σωματείου της εργοδότης-εναγομένης, οι οποίοι, κατά την άφιξη των ως άνω εκπροσώπων στο χώρο του Υπουργείου, τους αποδοκίμασαν έντονα, ενώ κατά την αποχώρησή τους, μετά τη λήξη της συνάντησης, τους ακολούθησαν σε αρκετή απόσταση, εξαπολύοντας εναντίον τους ύβρεις και προπηλακισμούς (για τα ανωτέρω βλ. τις από 7.1.2009 προανακριτικές καταθέσεις των μαρτύρων-εκπροσώπων της Π.Ε.Κ.Ο.Π. κατά την ανωτέρω συνάντηση... και...).

Μετά το ανωτέρω περιστατικό η ενάγουσα, φοβούμενη για τη σωματική της ακεραιότητα, αλλά και για την ίδια τη ζωή της, ενόψει και των απειλητικών τηλεφωνημάτων που ήδη είχε δεχθεί, ζήτησε για μία ακόμη φορά, προφορικά, από τους προϊσταμένους εργοδοσίας της εναγομένης την αλλαγή της θέσης και του ωραρίου εργασίας της, με την τοποθέτησή της από το σταθμό του Αμαρουσίου στον σταθμό του Θησείου και με ωράριο απασχόλησης από τις 5:30 π.μ. μέχρι τις 11:30 π.μ. (αντί του βραδινού ωραρίου από τις 17:30μ.μ. μέχρι τις 23:30μ.μ.) για τον επιπλέον λόγο ότι έτσι δεν θα αναγκαζόταν να επιστρέφει αργά το βράδυ μόνη στην οικία της στα Πετράλωνα Αττικής, ώστε να εκτίθεται σε κίνδυνο. Ωστόσο και τη φορά αυτή η εναγομένη παρέβλεψε το συγκεκριμένο αίτημα της ενάγουσας, αρνούμενη να της προσφέρει ανάλογη υπηρεσιακή διευκόλυνση.

Ακολούθως, στις 23.12.2008 και περί ώρα 00:18 –ένα περίπου μήνα μετά το ανωτέρω βίαιο περιστατικό στο Υπουργείο Απασχόλησης και Κοινωνικής Προστασίας- η ενάγουσα επέστρεφε από την εργασία της, στα Πετράλωνα Αττικής, ακολουθώντας, όπως κάθε βράδυ, το ίδιο δρομολόγιο, ήτοι μετέβη με τον ηλεκτρικό μέχρι τον σταθμό Πετραλώνων και ακολούθως συνέχισε πεζή επί της οδού ..., με κατεύθυνση προς την οδό ..., όπου βρισκόταν η κατοικία της. Την στιγμή που έφθανε στην συμβολή της οδού ... με την οδό ... και ετοιμαζόταν να τη διασχίσει δέχθηκε βίαιη επίθεση από δύο (2) άγνωστα άτομα, τα οποία, αφού την πλησίασαν αθόρυβα, το ένα εξ αυτών της απέκλεισε με το σώμα του τη διάβαση, ενώ ταυτόχρονα το άλλο εκσφενδόνισε βιαίως προς το μέρος της μεγάλη ποσότητα καυστικού υγρού (θειικό οξύ-βιτριόλι) από γυάλινο δοχείο που κρατούσε, περιλούζοντας με αυτό το κεφάλι, το πρόσωπο, το λαιμό, το θώρακα και τα άνω άκρα της, με αποτέλεσμα να της προκαλέσει βαρύτατες σωματικές βλάβες-εγκαύματα σε ολόκληρο το επάνω μέρος του σώματός της. Ακολούθως τα δύο άτομα-δράστες τράπηκαν σε φυγή και εξαφανίστηκαν, ο ένας πεζός και ο άλλος επιβιβαζόμενος σε δίκυκλη μοτοσικλέτα, την οποία είχε σταθμεύσει κοντά στον τόπο του συμβάντος λίγο πριν το χρονικό σημείο της επίθεσης.

Από το βίαιο αυτό συμβάν η ενάγουσα υπέστη βαριά χημικά εγκαύματα προσώπου (βλεφάρων, ρινός, παρειών, κερατοειδών, αρ. ωτός και αρ. τραχηλικής χώρας) αυχενικής χώρας και ραχιαίας επιφάνειας, αριστεράς άκρας χειρός 2^{ου} και 3^{ου} βαθμού. Εξαιτίας των εγκαυμάτων αυτών, περαιτέρω υπέστη πλήρη καταστροφή του (ΑΡ) οφθαλμού και βαρύτατες κακώσεις του (ΔΕ) οφθαλμού, ενώ επίσης λόγω της κατάποσης ποσότητας χημικής ουσίας υπέστη ρίκνωση σταφυλής, οίδημα και νέκρωση επιγλωττίδας, επιγλωττιδικό οίδημα, καθώς και ουλώδη στένωση οισοφάγου. Για το λόγο αυτό διακομίστηκε αυθημερόν σε κρίσιμη κατάσταση στο

Γενικό Νοσοκομείο Αθηνών «Ο Ευαγγελισμός», όπου, αφού διαπιστώθηκε ο ως άνω τραυματισμός της, νοσηλεύτηκε στο τμήμα πλαστικής χειρουργικής, διασωληνωμένη και φέρουσα τραχειοτομία, ενώ υπεβλήθη σε σειρά επανορθωτικών επεμβάσεων για την αποκατάσταση της υγείας της.

Ειδικότερα: α) στις 7.1.2009 υπεβλήθη σε αφαίρεση νεκρωτικών σχαρών τραχήλου και της τοποθετήθηκε κάλυμμα με τεχνητά χοριακά μοσχεύματα, β) στις 21.1.2009 υπεβλήθη σε κάλυψη των χοριακών μοσχευμάτων και του ελλείμματος δέρματος άκρας χειρός με δερμάτινα αυτομοσχεύματα, γ) στις 4.2.2009 υπεβλήθη σε κάλυψη δερματικών ελλειμμάτων προσώπου και (ΑΡ) οφθαλμού με δερματικά αυτομοσχεύματα ολικού πάχους, καθώς και σε διάνοιξη βλεφάρων (ΔΕ) οφθαλμού και κάλυψη με δερματικά αυτομοσχεύματα ολικού πάχους, δ) στις 12.3.2009 υπεβλήθη σε διάνοιξη στοματικής κοιλότητας με πλαστική σχήματος «Ζ», ε) στις 24.6.2009 υπεβλήθη σε διόρθωση ρικνωτικών ουλών περί της στοματικής κοιλότητας και διόρθωση εκτροπιών (ΔΕ) άνω βλεφάρου με δερματικά μοσχεύματα ολικού πάχους. Ακολούθως στις 7.12.2009 εξήλθε από το τμήμα πλαστικής χειρουργικής του ως άνω νοσοκομείου, έπειτα από 349 ημέρες νοσηλείας, ενώ κατά την έξοδό της έλαβε συστάσεις για παρακολούθηση της πορείας της υγείας της στα τακτικά εξωτερικά ιατρεία. Εν συνεχεία, στις 14.6.2010 επανεισήλθε στο τμήμα πλαστικής χειρουργικής του ως άνω νοσοκομείου, όπου υποβλήθηκε σε αποκατάσταση μετατραυματικού ελλείμματος (ΑΡ) οφθαλμικού βολβού με τοποθέτηση οφθαλμικού ενδέματος υδροξυαπατίτη, καθώς και σε αποκατάσταση μετατραυματικής ρικνωτικής ουλής τραχήλου, με πλαστικές σχήματος «Ζ». Στις 25.6.2010 εξήλθε από το τμήμα πλαστικής χειρουργικής, με συστάσεις για παρακολούθηση και επανεκτίμηση της πορείας της υγείας της στα εξωτερικά ιατρεία της οφθαλμολογικής κλινικής. Ακολούθως, στις 2.6.1011 εξετάσθηκε στο οφθαλμολογικό τμήμα του Γενικού Νοσοκομείου Αθηνών «Η Ελπίς», όπου, αφού διαγνώστηκε παραμόρφωση βλεφάρων, ιδίως (ΑΡ) οφθαλμού, της συνεστήθη η μετάβαση σε εξειδικευμένο σε πλαστικές επεμβάσεις κέντρο του εξωτερικού, καθόσον η πάθησή της δεν ήταν αντιμετωπίσιμη στην Ελλάδα. Εκ του λόγου αυτού, μετέβη στην ιδιωτική κλινική των Βερσαλλιών της Γαλλίας «Clinique de maye», όπου στις 8.7.1011 υπεβλήθη σε χειρουργική επέμβαση για (ΔΕ) βλεφαρική ανάπλαση, μεταμόσχευση της βλεννογόνου της αριστερής κογχικής κοιλότητας και πανπροσωπική λιπογέμιση, ενώ στις 7.9.2011 υπεβλήθη σε χειρουργική επέμβαση για ανάπλαση αριστερού άνω και κάτω βλεφάρου, ανάπλαση άνω χείλους (αφαίρεση από αριστερό βραχίονα), γενειοπλαστική σε σχήμα «Ζ», άμφω, διάνοιξη ρωθώνων, πλαστική σε σχήμα «Ζ», του λαιμού και lipogilling (ανάπλαση) προσώπου. Εν συνεχεία στις 14.9.2011 εξετάσθηκε στα εξωτερικά ιατρεία του Γενικού Νοσοκομείου Αττικής «Κ.ΑΤ.,» όπου διαγνώσθηκε ότι χρήζει από διαμόρφωση (ΑΡ) οφθαλμού, διάνοιξη βλεφάρων (ΔΕ) και διευθέτηση κόγχου και βολβού, καθώς και αποκατάσταση ακρορρινίου, διάνοιξη ρωθώνων και αποκατάσταση ελλείμματος πτερυγίου ρινός. Για το λόγο αυτό προγραμμάτισε την εκ νέου μετάβασή της στην προαναφερόμενη ιδιωτική κλινική των Βερσαλλιών της Γαλλίας, προκειμένου να υποβληθεί σε νέα χειρουργική επέμβαση στις 23.11.2011 για lipofilling (ανάπλαση) προσώπου και ρινός σε συνδυασμό με μεταμόσχευση χόνδρου. Ήδη σήμερα η κατάσταση της υγείας της ενάγουσας έχει μερικώς μόνο αποκατασταθεί, αφού, πέραν της δυσμορφίας του προσώπου, έχει υποστεί πλήρη καταστροφή του (ΑΡ) οφθαλμού, γεγονός που συνιστά ολική μόνιμη αναπηρία.

Ο βαρύτατος αυτός τραυματισμός της ενάγουσας και η μετεξέλιξή του σε διαρκή νοσηρή κατάσταση αποτελεί εργατικό ατύχημα, κατά την αναφερθείσα στην ανωτέρω υπό στοιχείο Α' μείζονα σκέψη έννοια του άρθρου 1 κ.ν. 551/1915, καθόσον αποτελεί αναμφισβήτητα βίαιο συμβάν που επήλθε εξ αφορμής της εργασίας της. Και τούτο, διότι αν και δεν είναι άμεση συνέπεια της εργασίας, ως επελθόν εκτός του τόπου και χρόνου παροχής αυτής, συνδέεται όμως με αυτήν με σχέση αιτίου και αποτελέσματος, λόγω του ότι εκ της εργασίας δημιουργήθηκαν οι ιδιαίτερες εκείνες και αναγκαίες για την επέλευσή του πραγματικές συνθήκες, οι οποίες δεν θα

υπήρχαν χωρίς την εργασία. Ειδικότερα, η καθημερινή μετάβαση της ενάγουσας, μετά τη λήξη του ωραρίου της, από τον τόπο εργασίας της, στον σταθμό Η.Σ.Α.Π. του Αμαρουσίου, προς την οικία της στα Πετράλωνα, υπό τη συνηθισμένη διαδρομή, αποτελούσε φυσική και εύλογη απόρροια των συγκεκριμένων συνθηκών της εργασίας της, έτσι ώστε το επελθόν ατύχημα συνάπτεται αιτιωδώς με αυτές, υπό την έννοια ότι δεν θα συνέβαινε αν δεν υπήρχε η συνδέουσα τους διαδικούς σχέση εργασίας.

Εξάλλου, το ανωτέρω βίαιο συμβάν προκλήθηκε με αφορμή την συνδικαλιστική δράση της ενάγουσας, κρίση που ενισχύεται κυρίως: α) από το περιεχόμενο των απευθυνόμενων στην ενάγουσα απειλών κατά το αμέσως προηγούμενο του ένδικου συμβάντος χρονικό διάστημα, βάσει των οποίων η ενάγουσα καλούνταν εφεξής να απόσχει από τη συνδικαλιστική της δραστηριότητα (βλ. περί τούτου τις από 2.1.2009, 30.12.2008, 26.12.2008, 2.2.2009, 4.2.2009, 9.2.2009, 5.2.2009, 7.1.2009, και 22.1.2009 προανακριτικές καταθέσεις των μαρτύρων-συναδέλφων της ενάγουσας ..., ..., ..., και ..., αντίστοιχα) β) από την άμεση χρονική συνάφεια του ένδικου συμβάντος και των ως άνω απειλών, καθώς και του προαναφερθέντος βίαιου περιστατικού εις βάρος της ενάγουσας στο Υπουργείο Απασχόλησης και Κοινωνικής Προστασίας, γ) από το γεγονός ότι η ενάγουσα, τουλάχιστον κατά το κρίσιμο (πριν την ένδικη επίθεση) χρονικό διάστημα, δεν διατηρούσε προσωπικές διαφορές με άτομα στο οικογενειακό, φιλικό και ευρύτερο περιβάλλον (βλ. περί τούτου τις ίδιες ως άνω προανακριτικές καταθέσεις των συναδέλφων της ενάγουσας). Υπό τις παραδοχές αυτές, το εν λόγω ένδικο ατύχημα οφείλεται και σε ππαίσμα (αμέλεια) των προστηθέντων από την εναγόμενη προϊστάμενων και υπεύθυνων στελεχών της, οι οποίοι, ενώ γνώριζαν ότι το προηγούμενο, πριν την ένδικη επίθεση, χρονικό διάστημα η ενάγουσα δεχόταν απειλές για τη συνδικαλιστική δράση της και βρισκόταν εκτεθειμένη σε κίνδυνο, δεν μερίμνησαν να λάβουν τα ενδεδειγμένα μέτρα πρόνοιας για την προστασία της υγείας και της σωματικής ακεραιότητας της ενάγουσας, με την τοποθέτηση αυτής σε πόστο εργασίας πλησίον της οικίας της και με ωράριο απασχόλησης κατά τις πρωινές ώρες. Κάτι τέτοιο θα απέκλειε την δημιουργία πρόσφορων συνθηκών πρόκλησης βιαιοπραγίας εις βάρος της ενάγουσας, αφού η ίδια δεν θα εξαναγκαζόταν να παραμένει ως αργά το βράδυ έξωδεν της οικίας της, ώστε να γίνεται εύκολος στόχος σκοπούμενων εις βάρος τα επιθέσεων, αλλά θα επέστρεφε στην οικία της άμεσα, υπό το φως της ημέρας και σε ώρα πυκνής κυκλοφορίας, κάτι που ασφαλώς θα απέτρεπε τους επίδοξους δράστες να κινηθούν εχθρικά εναντίον της.

Εξάλλου, η κρίση του δικαστηρίου περί της θετικής γνώσεως των προστηθέντων εκπροσώπων της εναγομένης για τις απειλές που είχε δεχθεί στο πρόσφατο παρελθόν η ενάγουσα και τον κίνδυνο που αυτή διέτρεχε στηρίζεται κυρίως στο ότι: α) για το εν λόγω γεγονός είχε ενημερώσει τους ανωτέρω προστηθέντες της εναγομένης προφορικώς ή ίδια η ενάγουσα, ζητώντας τους να της αλλάξουν θέση και ωράριο εργασίας (βλ. στα πρακτικά την κατάθεση της μάρτυρος..., η οποία κατέθεσε: «...φαίνεται ότι τελευταία ένιωθε ανασφάλεια και είχε ζητήσει να αλλάξει, να έλθει πιο κοντά στο σπίτι της και ώρες..», καθώς και της μάρτυρος ..., η οποία επί λέξει κατέθεσε: «... είχε κάνει δύο αιτήματα, να πάρει μετάθεση και πρωινό ωράριο, είχε ένα ανήλικο παιδί. Όχι μόνο είχε αρνηθεί η επιχείρηση, αλλά αντίθετα αυτή είπε ότι δεχόταν απειλές για τη ζωή της...», β) το ως άνω γεγονός ήταν ευρέως γνωστό στο χώρο της επιχείρησης της εναγομένης, καθόσον η ενάγουσα το είχε εκμυστηρευτεί σε σημαντικό αριθμό συναδέλφων της (βλ. τις προαναφερόμενες προανακριτικές καταθέσεις των εργαζομένων-συναδέλφων της ενάγουσας, ενώ επίσης η ίδια είχε αναφέρει αυτό σε συνέντευξη που είχε παραχωρήσει στον Βέλγο δημοσιογράφο Ζ.Ν. στις 26.11.2008, ήτοι ένα περίπου μήνα πριν την εις βάρος της επίθεση (βλ. την προσκομιζόμενη μετ'επικλήσεως από 5.2.2009 έκθεση εργαστηριακής απομαγνητοφώνησης της Διεύθυνσης Εγκληματολογικών Ερευνών), γ) οι ίδιοι οι προστηθέντες εκπρόσωποι της εναγομένης είχαν ίδια αντίληψη του εχθρικού κλίματος που είχε δημιουργηθεί εις βάρος της ενάγουσας τον τελευταίο πριν την

επίθεση χρονικό διάστημα, καθόσον οι ίδιοι ήταν παρόντες στο βίαιο περιστατικό εναντίον της ενάγουσας και των υπολοίπων εκπροσώπων της Π.Ε.Κ.Ο.Π. έξω από το Υπουργείο Απασχόλησης και Κοινωνικής Προστασίας, έναν περίπου μήνα πριν το ένδικο συμβάν.

Περαιτέρω, η εναγομένη μπορούσε να ικανοποιήσει το ανωτέρω υπηρεσιακό αίτημα της ενάγουσας για αλλαγή θέσης και ωραρίου εργασίας ήδη από τον Μάρτιο του 2008, οπότε εκκενώθηκε μία θέση καθαρίστριας στον σταθμό Η.Σ.Α.Π. του Θησείου, στον οποίο η ενάγουσα επιθυμούσε να συνεχίσει την εργασία της. Ωστόσο η εναγομένη κράτησε αρνητική στάση ως προς την ικανοποίηση του εν λόγω αιτήματος, καλύπτοντας την άνω θέση με την πρόσληψη νέας καθαρίστριας και δικαιολογώντας στην ενάγουσα την κίνησή της αυτή με το αόριστο επιχείρημα ότι η μετακίνηση της τελευταίας στην άνω θέση θα προκαλούσε διατάραξη της εργασιακής ειρήνης και της σχέσης της εταιρίας με το υπόλοιπο προσωπικό (βλ. την από 17.6.2008 εξώδικη δήλωση της εναγομένης προς την ενάγουσα, την οποία κοινοποίησε σ' αυτήν στις 24.6.2008).

Ενόψει των ανωτέρω κρίνεται ότι οι προστηθέντες από την εναγομένη προιστάμενοι και διευθυντικά στελέχη δεν επέδειξαν την επιμέλεια που απαιτούσαν οι περιστάσεις και την οποία όφειλαν και μπορούσαν να επιδείξουν, λαμβανομένης ιδιαίτερα υπ' όψιν της θέσης τους ως υπευθύνων εργοδοσίας, οι οποίοι είχαν, κατά την κοινή αντίληψη, τη γενική υποχρέωση να προλαμβάνουν ή να αίρουν κάθε τι το οποίο προκαλεί βλάβη στον μισθωτό και να προστατεύουν αυτόν από τους κινδύνους κατά της ζωής και της υγείας του, οι οποίοι συνδέονται με την παροχή της εργασίας του (βλ. Στυλ. Βλαστό, «Επίτομο Ατομικό Εργατικό Δίκαιο», έκδ. 2011, σ.586 επ., Αλ. Καρακατσάνη, «Ατομικό Εργατικό Δίκαιο», έκδ. 1987, σ.204 επ.).

Περαιτέρω, από το ανωτέρω βίαιο συμβάν η ενάγουσα υπέστη ηθική βλάβη λόγω του πόνου της από τον βαρύτατο τραυματισμό της, της μακρόχρονης ταλαιπωρίας της για την αποκατάσταση της υγείας της, αλλά και της στενοχώριας της για τη μη πλήρη επαναφορά της υγείας της στην προηγούμενη κατάσταση (ολική μόνιμη καταστροφή του αριστερού οφθαλμού, δυσμορφία του προσώπου) και επομένως δικαιούται χρηματικής ικανοποίησης, το ύψος της οποίας πρέπει να καθοριστεί στο ποσό των 250.000 ευρώ, το οποίο κρίνεται εύλογο και δίκαιο, ενόψει των συνθηκών του ατυχήματος, του βαθμού του πταίσματος των προστηθέντων της εναγομένης, του είδους και της έκτασης των σωματικών βλαβών της ενάγουσας, της μόνιμης αναπηρίας της, λαμβανομένης υπ' όψιν και της ηλικίας της (κατά το χρόνο του ένδικου συμβάντος ήταν 44 ετών), καθώς και της οικονομικής και κοινωνικής κατάστασης των διαδίκων μερών.

Κατ' ακολουθίαν όλων των ανωτέρω πρέπει α) η αγωγή να γίνει εν μέρει δεκτή ως και κατ' ουσίαν βάσιμη και να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλει στην ενάγουσα το ποσό των 250.000 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής. Επίσης το δικαστήριο κρίνει ότι πρέπει η παρούσα να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή για το ποσό των 80.000 ευρώ, καθόσον συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι προς τούτο, αφού προέκυψε ότι η ενάγουσα εξαιτίας του δυστυχήματος εξακολουθεί μέχρι σήμερα να βρίσκεται στο εξωτερικό (Γαλλία) μαζί με το καρδιοπαθές τέκνο της, προκειμένου να υποβληθεί σε επεμβάσεις για την αποκατάσταση της υγείας της, ευρισκόμενη σε δεινή οικονομική κατάσταση, ώστε να καθίσταται επιβεβλημένη η άμεση παροχή της απαιτούμενης οικονομικής ευχέρειας, για να της δοθεί η δυνατότητα να εξακολουθήσει της θεραπεία της, αλλά και να ανταποκριθεί στις στοιχειώδεις ανάγκες της καθημερινότητας.

Τέλος, μέρος των δικαστικών εξόδων της ενάγουσας πρέπει να επιβληθούν εις βάρος της εναγομένης, λόγω της εν μέρει ήττας της (άρθρο 178 Κ.Πολ.Δ.), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό, β) η πρόσθετη παρέμβαση να γίνει εν μέρει δεκτή ως και κατ' ουσίαν βάσιμη και να επιβληθεί μέρος των δικαστικών εξόδων της προσθέτως παρεμβαίνουσας εις βάρος της εναγομένης λόγω της εν μέρει ήττας της (άρθρο 182 σε συνδ. Με 178 Κ.Πολ.Δ.), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό.